

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen.

”Uppenbarelsens ljus”

Mika 7:7-8

Apg 2:24-46

Matt 13:31-33

Ps: 479, 478:1-3, 386, 744, 1:8-9

Den här dagen handlar om väntan. Och när väntan är över. Vi möter två människor som väntat hela sitt liv. Och bägge var gamla så de hade väntat länge. Det var Symeon som väntat på Israels tröst. Vi får inte veta hans ålder men när han i tacksamhet säger att nu, när han sett frälsningen, så får han gå hem i frid, så kan vi sluta oss till att han var till åren kommen. Sen har vi Hanna, Fanuels dotter, som var 84 år gammal, som aldrig vek från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön.

Två människor som visste vad det var att vänta. Att vara gravid brukar ju kallas att vara i väntans tider. För ett föräldrapar som väntar barn så blir hela tillvaron inriktad mot barnets nedkomst. Andra saker blir inte så viktiga.

Symeon och Hanna hade väntat betydligt längre än 9 månader, men de väntade också på ett barn. Var fick de uthålligheten ifrån? År efter år gick, men de gav inte upp. Ja, vad är det som vi gör att vi orkar vänta.

Det är framförallt längtan som driver oss. Så länge vi har kvar vår längtan, så länge orkar vi. Därför är det viktigt att vi på olika sätta odlar vår längtan, ser till så att den ökar.

Den gamle Symeon längtade efter den Messias som profeterna utlovat flera hundra år tidigare. Och han hade fått ett löfte, den helige Ande hade upplyst honom att han inte skulle se döden förrän han hade sett Herrens Messias. Detta löfte bar honom genom livet.

Nu hade han fått en särskild maning att gå till templet. Ledd av Anden gick han dit och han förstod att hans långa väntan var över.

Idag har även du kommit till templet, till kyrkan. Vad fick dig att komma hit? Var det också för att se Herrens Messias?

Fast det gör jag ju inte! kanske du tänker. För Symeon var det en sak, han fick ju hålla honom i sina armar, men vad får vi som lever idag?

Men vad var det som Symeon såg? Ett barn bland många andra. Det måste ha varit fler familjer där för att offra tack-offer för sina barn. Även om varje barn är unik så tror jag inte att man utifrån såg något särskilt just med Jesusbarnet. Han hade ingen gloria som lyste över hans huvud även om många konstnärer fått för sig det.

Men ändå så var alltså Symeon helt överväldigad av tacksamhet och lovsång över det som han fick se. Där andra bara såg ett av många fattiga barn, såg Symeon Herrens Messias. Så skillnaden mellan det som Symeon såg i templet och det som vi ser i Kyrkhults kyrka är inte så stor.

”Mina ögon har skådat frälsningen” sa Symeon. Frälsningen, den befrielse, som hela folket väntat på i 100-tals år låg nu i hans armar. ”Mina ögon”, ja vad var det för speciellt med hans

ögon. Det var trons ögon som han hade. Han såg med trons ögon. Den tro och tillit till Guds löften som burit honom genom livet.

Trons ögon, det är också det som vi behöver för att känna igen Herrens Messias, Jesus Kristus. Han kommer till oss i vår gudstjänst, under bön och lovsång, han talar till oss genom läsningarna och möter oss i vår nattvard. Där får du, precis som Symeon, ta emot Herrens Messias i dina händer under brödets och vinets gestalt.

Under tiden som Symeon står där och välsignar barnet så dyker det upp en person till, Hanna. Hon som aldrig vek från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön. Det finns många Hanner i våra kyrkor, som troget och uthålligt tjänar Gud med bön och gudstjänst. Kanske vi inte i första hand tänker på detta som en tjänst, att vi tjänar Gud. Går vi inte till kyrkan bara för vår egen skull? Nej, inte bara. När vi samlas för att fira gudstjänst så är det något om hela församlingen blir välsignad med. Även om det bara är en mindre samling som det brukar vara när vi firar mässa i Mariakapellet.

Kanske vi ibland tänker att det tjänar väl inget till att fira gudstjänst, vad är meningen med det? Ja, en mening kan vara att gudstjänsten i sig är ett tecken i en i övrigt sekulariserad värld. Ett tecken på Guds närvaro i samhället.

Tänk om Hanna, i sin långa tjänst som gudstjänstfirare, efter ett antal år hade kommit fram till att det här tjänar ju inget till, vad gör jag här egentligen? Då hade hon missat den här underbara stunden med barnet, Josef, Maria och Symeon.

Hanna hade vigtt sitt liv till denna uppgift, även hon bars av längtan efter att få se detta barn. Större delen av sitt 84-åriga liv hade hon väntat på den här stunden. Nu var hennes väntan över.

Hur är det med din väntan? Är den över? Ja, först kanske jag måste fråga om du vet du vad du väntar på? För vet du inte det, så är det inte lätt att kunna avgöra om den är över. Jag tror att många kan ha en diffus längtan efter något utan att riktigt kunna sätta ord på det.

Men nu är vår väntan över. Jesus Kristus, Herrens Messias, har kommit, han som är frälsningen för alla folk. Jerusalems och vår befrielse. Den stunden som Symeon och Hanna fick uppleva i templet den där dagen, den stunden får vi också uppleva här och nu och varje söndag.